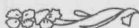

Odgovori jim pogumno z besedami sv. Avgušтина: »Ako so mogli oni in le-te, zakaj bi pa ti ne!«

Prosi presveto Devico, naj blagoslovi in podpira tvoj trdni sklep.

Jak. S — li č.

Naša Minka.

7. Na božjo pot.

Kdo izmed vas, ki to-le bere, ne ve, kaj je božja pot? Saj ste že šli s svojimi starši na Brezje, k Sv. Joštu ali na Zaplaz ali v Log ali še kam drugam na božjo pot.

Naj vam povem, kako je šla Minka prvič na božjo pot.

»Minka, če boš pridna in če se boš dobro učila, boš pa šla z mano na Brezje k Mariji-pomačaj.«

»O, bom pridna, bom. Mama, kakšna pa je tista božja pot?«

»Boš že videla, ko pridemo gor. Kako lepo je tam. Krasna cerkev Marijina, veliko lepša kakor naša farna cerkev.«

»Kako bomo pa šli na božjo pot, mama? Ali tako, kakor gredo mravlje?«

»Preradovedna si, Minka. Danes nimam časa, da bi ti pravila, moram na delo. Malo potrpi, pa boš šla z menoj, pa boš vse zvedela.«

Mama odidejo, Minka pa gre premišljevat, kako bo šla na božjo pot, in kakšna je božja pot, kako lepo mora biti tam ...

Slednjič pride zaželjeni dan. Zjutraj, precej zgodaj, zaprežejo oče konjička, mama pa oblečejo Minki čedno obleko, in kmalu teče urni konjiček po gladki cesti na božjo pot, na Brezje.

Minka nekaj časa gleda ljudi in kraje, ki jih doslej še ni videla. Pa kar obsipa zdaj ata, zdaj mamo z najrazličnejšimi vprašanji.

»Mama, kako se pa imenuje ta-le cerkev?«

»Zakaj pa ta mož ne gre na božjo pot?«

»Kdaj bomo pa zapeljali na božjo pot? Saj smo še zmiraj na cesti.«

Naposled pa — kdo bi ji zameril? — Minka utihne in zaspi. In še zasanja ... Na božji poti je. Vsa pot je posuta z zlatim peskom. Angelčki hodijo po poti, čakajo pridnih otrok in jih vodijo k Mariji. Kdove, če bo tudi po Minko prišel angelček? — Lej ga, že gre, že gre! Že drži Minko za roko in jo pelje k Mariji ...

Jabolka obirajo.

Na, pa se ustavi voz, Minka se prebudi iz sanj in, ko se zdrami, stoji pred njo prezala cerkev Marije Pomocnice.

Marija! Od blizu in daleč prihaja tvoje ljudstvo k tebi. Skrivnosti, ki jih nikomur ne zaupa, polaga zaupno pred tvoj oltar. Vse svoje bridkosti in težave, vse radosti in vse skrbi odkriva le tebi, Mati.

Ata in mama in Minka vstopijo v veličastno romarsko cerkev. Za koga drugega sta neki ata in mama molila bolj goreče kot za svojo Minko in za njene bratce in sestrice, ki so ostali še doma. Tudi Minka nekaj časa kleči in moli, pa se kmalu naveliča. Nekaj časa pogleduje mamo, vstane, pa poklekne, pa zopet vstane. Mama se pa ne ganejo.

»Mama, jaz bi šla pa rada malo vun.«

»Le počakaj, Minka.«

Malo časa Minka čaka, ali mama imajo še toliko povedati Mariji. Zopet začne Minka prositi.

»Mama, samo do vrat naj grem, no!«

»Pa pojdi. Pa pridi koj nazaj, da se ne izgubiš.«

Minka gre do vrat, stoji nekaj časa tam zunaj cerkve. Pa pride zanjo tako huda in usodepolna izkušnja. Tam pred cerkvijo prodajajo v majhnih hišicah neizrečeno lepe drobnarine. Kaj, ko bi jih šla malo pogledat. — Minka, ne! Kaj so rekli mama: Koj nazaj, da se ne izgubiš. — Malo no — samo malo. Saj ne bo nič hudega. Izkušnja zmaguje — Minka, ne, ne! — Oh, samo toliko, da pogledam. — Minka gre. Joj, lepote! In zraven zopet ena hišica in v njej zopet toliko lepote. Minka gleda in gleda. Kaj takega ne vidi vsak dan. Gre do konca in okrog, pa še enkrat in še enkrat — —, sedaj pa nazaj k mami. Toda, kje so pa vrata, koder je prišla. Teka od vrat do vrat, pa nič ne ve, kje bi bila bolj prava pot do mame. Ti prebita nepokorščina ti, kako se hitro maščuješ!

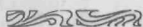
Nič drugega ni preostalo Minki kot jok. Zajoka in steče ob cerkvi in kliče: »Mama, oh mama!« V cerkvi mama zaslišijo njeno klicanje, spoznajo, kdo kliče, pridejo in rešijo neposlušno Minko. Naprej pa Minka noter do doma ni več zapustila svoje mame.

Zares hudo je izgubiti mamo, še hujše je pa izgubiti Marijo. To bi bila za vas, otroci, nesreča vseh nesreč. Zato ljubite Marijo že sedaj v zorni mladosti in ji ostanite zvesti do pozne starosti. Vsak dan začnite z Marijo in ga zvečer končajte z Marijo, pa boste na poti proti Bogu, proti nebesom vedno srečni.

Kakó pravi sveti Bernard? »Še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je v tvoje (Marijino) varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal.«

To pomnite!

J. E. Bogomil.

Dopis.

Z Blok. Ustanovil se je naš »Marijin vrtec« dne 14. julija 1912. Komaj štiri leta star, je ostal vedno čil in živahen kakor otrok. Kar nalašč za otroke! Vsak mesec imamo svoj shod, ki se ga vsak Marijin otrok iz srca veseli in komaj pričakuje. Le pozimi ne more naš »Marijin vrtec« nič delovati, ker je premraz in so včasih tudi hudi zameti. Pa vendar ne pozebe! S pomladjo se »Vrtec« vzbudi in vse se ga veseli! Vseh skupaj je 297 otrok zbranih v našem »Marijinem vrtcu«, ki z veseljem nosijo družbeno svetinjico. Imamo dva odseka. Prvi je treznostni odsek, ki ima dve stopnji. Prva šteje 38 otrok, a druga 72, torej vseh skupaj 110 otrok. Lepa četa! Kajne, g. urednik, pa bi bilo še lepše, če bi bil vsak otrok vpisan v ta prekorošni treznostni odsek! Drugi naš odsek se imenuje: »križarska vojska«, ki ji je glavni namen, z molitvijo in s pogostnim sv. obhajilom izprositi pri Devici Mariji slavno zmago in tako zaželjeni mir! Tudi ta odsek šteje precej članov — 76 jih je. Otroci Marijini! Le zvosto se držite še znanprej kakor doslej!

Letos je zapustilo naš »Marijin vrtec« 24 deklic, ki so prestopile v deklinško Marijino družbo. Tudi dečki bodo odslej prestopali v mladeniško Marijino družbo, ki se bo, kakor upamo, v kratkem ustanovila. Naši pridni otroci v »Marijinem vrtcu« so vsi čili in zdravi, le eden izmed nas se je ponesrečil. Ko je gnal žival na vodo, je po nesreči padel na tla, si je, ne vemo kako, nože zapletel v verigo, in tako ga je žival vlekla od vode do hleva po tleh — in ni čuda, da je naš dobri in pridni Andrej Širaj vsled preobilih poškodb in hudih ran kmalu tekem dobre ure podlegel in izdihnil svojo blago dušo, ki jo je nebeška Kraljica sprejela v svoj rajski vrtec. To je bilo dne 3. julija t. l. nekako ob 8. uri. V nedeljo — bil je praznik Matere božje — je prejel še zadnjikrat sv. zakramente, a v ponedeljek je pa že šel v večnost. Naj v miru počiva! — Še to naj omenim: 153 »Angelčkov« obiskuje naš »Marijin vrtec«, in tega obiska se vse veseli. Ga pa tudi vse rado bere, tega fletnega »Angelčka«!

Viktor Švigelj.

